

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **T.CH.**, nar. ■■■, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Petrem Šmídkem, advokátem se sídlem Jestřabí 974, Liberec 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezů 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2013, č. j. OD 498/13-3/67.1/13113/St,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, ze dne 3. 7. 2013, č. j. OD 498/13-3/67.1/13113/St, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, (dále jen „magistrát“), ze dne 10. 4. 2013, č. j. MML125836/12/1575/OD/Br. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1, písm. d), i) č. 3, písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterých se měl dopustit tím, že dne ■■■ ve ■■■ hod. v ■■■ i na silnici I. třídy řídil osobní motorové vozidlo ■■■ a při projíždění úseku v tunelu předjel zprava osobní motorové vozidlo řidiče P.Š. ■■■, po předjetí vozidla najel před toto vozidlo a v levém jízdním pruhu prudce zabrzdil, když následně na toto řidič P.Š. nestihl reagovat a došlo ke střetu přední části vozidla ■■■ se zadní částí vozidla ■■■, čímž došlo k jejich poškození. Řidič vozidla ■■■ nejprve zastavil u vozidla ■■■, neprokázal totožnost a nesdělil údaje k osobě a vozidlu, které mělo účast na dopravní nehodě, poté z místa dopravní nehody odjel a následně se v ■■■ odmítl na výzvu policisty podrobit dechové zkoušce ke zjištění alkoholu, čímž porušil § 4 písm. a), b), § 5 odst. 1 písm. f), § 18 odst. 2 písm. a), § 47 odst. 3 písm. f) zákona o silničním provozu, za což mu byla podle § 125c odst. 4 písm. a) tohoto zákona uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a podle § 125c odst. 5 tohoto zákona zákaz činnosti spočívající

v zákazu řízení motorových vozidel všech skupin na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Částečná změna prvostupňového rozhodnutí spočívala ve změně označení motorového vozidla tov. zn. ■■■ v textu výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí s tím, že ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí žalovaným potvrzeno.

V žalobě žalobce popíral, že by byl vyzván příslušníky policie k dechové zkoušce. Tuto skutečnost může vyvrátit pouze svým tvrzením, neboť byl s policisty sám beze svědků, což oslabuje jeho tvrzení. Na druhé straně je v přímém rozporu, aby dobrovolně podepsal záznam o provedeném šetření, který je součástí spisového materiálu, a další část odmítl podepsat, když obě listiny mu byly předloženy ve shodný čas, jak uvádí policisté. Správní orgán podle žalobce nezvážil případnou vypovídací schopnost provedené dechové zkoušky po více než 6 hodinách od nehody. Za tuto dobu je běžný uživatel alkoholických nápojů schopen silně ovlivnit hladinu alkoholu v krvi, ať již pozitivně či negativně. Podle žalobce správní orgán nedisponoval potřebnými podklady k posouzení jeho viny, žalobce odkázal na to, že odmítl vypovídat z důvodu možného postihu osoby blízké, což samo o sobě nemůže presumovat jeho vinu. Ve správním řízení nebylo najisto postaveno, kdo předmětné vozidlo v době nehody řídil. Svědecká výpověď policisty L. je podle žalobce nedostačujícím důkazem, pouhé tvrzení o tom, že osoba žalobce odpovídala popisem a oblečení řidiči, kterého popsal poškozený, není prokazujícím důkazem. Pokud nebylo najisto postaveno, že se žalobce dopustil přestupku při řízení motorového vozidla, nemůže být uznán vinným z případného odmítnutí dechové zkoušky. Dále žalobce brojil proti způsobu doručení rozhodnutí žalovaného. Uváděl, že rozhodnutí mu bylo dne 10. 8. 2013 obyčejnou poštou, již s vyznačenou doložkou právní moci. Dále žalobce namítl, že od 8. 7. 2013 do 22. 7. 2013, resp. od 5. 7. 2013 čerpal řádnou dovolenou, po jejím ukončení neměl žádnou výzvu k vyzvednutí zásilky, či jiné oznámení, ze kterého by bylo patrné uložení poštovní zásilky. Přitom si své zásilky standardně vybírá, o čemž svědčí i druhé doručení žalovaného o vyrozumění jeho rozhodnutí. Žalobce odkázal na § 24 odst. 2 správního řádu. Nad to se domnívá, že doručování v letních měsících, zejména v červenci a v srpnu podléhá ztíženému doručování. Navrhoval svou výpověď. Proto považuje rozhodnutí žalovaného za dosud nedoručené. Z procesní opatrnosti pak žalobu podává i proti samotnému rozhodnutí, neboť důkazy provedené v řízení nepovažuje za dostatečné pro uznání viny. Žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

V písemném vyjádření žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Dále konstatoval, že jeho rozhodnutí bylo žalobci doručováno na adresu jeho pobytu, kdy také oznámil ukončení zastupování zvoleným zástupcem. S ohledem na to, že žaloba je podána opět tímto zmocněncem a v žalobě je opět uvedena původní adresa bydliště žalobce, navozuje toto chování žalobce domněnku účelovosti těchto kroků, aby mu rozhodnutí nebylo doručeno. Žalobce nebyl v místě doručování zastižen, bylo mu zanecháno poučení a byl vyzván k vyzvednutí zásilky. Zásilka byla připravena k vyzvednutí 10. 7. 2013. Dále bylo na obálce, kterou bylo rozhodnutí doručováno zaškrtnuto, že zásilka byla vložena do schránky žalobce dne 23. 7. 2013 v 9,30 hodin, doručeníka byla oddělena, datum a čas vhození do schránky je přeškrtnutý a na zadní straně obálky bylo razítko nemá zvonek, ani schránku s poznámkou ze dne 23. 7. 2013 odstěhován. Žalovaný dospěl k závěru, že byly splněny podmínky § 23 a 24 správního řádu, ověřil v registru obyvatel adresu pobytu žalobce, vyznačil na rozhodnutí doložku právní moci a rozhodnutí žalobci zaslal na vědomí. Skutečnost, že měl žalobce

v době doručování rozhodnutí čerpat dovolenou, není žádným způsobem prokázána, žalobce měl možnost využít ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu a požádat o určení neplatnosti doručení, nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena v souladu s § 41 správního řádu, což neučinil. Žalovaný je tak přesvědčen, že doručení rozhodnutí žalobci proběhlo v souladu se správním řádem. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby v plném rozsahu jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neuplatnil.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že dne 6. 9. 2012, společně s předložením úředních záznamů o podání vysvětlení, oznámila Policie ČR, Krajské ředitelství Policie Libereckého kraje, dopravní inspektorát, magistrátu spáchání přestupku žalobcem. O spáchání přestupku byl sepsán protokol o nehodě v silničním provozu, v němž byly uvedeny podrobnosti týkající se dopravní nehody dne 2. 8. 2012 v 14,03, jejímž druhým účastníkem měl být žalobce. Na základě předloženého oznámení a dalších listin vydal magistrát dne 15. 10. 2012 příkaz, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 2 500 Kč za přestupek zde uvedený. Proti tomuto příkazu si žalobce podal dne 6. 12. 2012 odpor, příkaz byl tímto zrušen a magistrát pokračoval v přestupkovém řízení.

Ve dnech 15. 1., 11. 2., 20. 3. a 9. 4. 2013 proběhla ústní jednání. V průběhu řízení se žalobce odmítl ve věci vyjádřit, pouze uvedl, že k nehodovému ději se nebude vyjadřovat, popřel, že by jej policisté vyzývali k provedení dechové zkoušky. Jako svědci byli vyslechnuti druhý účastník dopravní nehody řidič vozidla P.Š., policisté OOP Vesec, pprap. A.N. a nprap. I.V. a policisté dopravního inspektorátu prap. R.L. a prap. T.H. a svědek D.Z.. Magistrát vycházel z oznámení přestupku, protokolu o nehodě v silničním provozu, situačního plánu z místa nehody, fotodokumentace z místa nehody a provedených svědeckých výpovědí, z nichž dovedl, že prap. L.H. na pozemku v ■■■ poznali osobu žalobce, který odpovídal popisem a oblečením řidiči, kterého popsal řidič P.Š.. Žalobce byl za přítomnosti obou policistů vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce ke zjištění alkoholu a byl dotazován, zda požil alkohol. Žalobce se na výzvu odmítl podrobit dechové zkoušce, volal právníkovi, ptal se na důvod, proč by měl dechovou zkoušku podstoupit. Byl poučen o svých povinnostech, následně odmítl poučení podepsat a po poradě s právníkem využil práva k věci se nevyjadřovat, poučení nebylo žalobcem podepsáno. Magistrát hodnotil tyto svědecké výpovědi policistů prap. L. a H., kteří podrobně popsali úkony provedené na místě vůči žalobci tak, jak vyplývají z jejich služebních povinností při šetření dopravní nehody, a to i s odstupem času, který byl dán odjetím žalobce od dopravní nehody. Výzva policistů proti žalobci k provedení zkoušky byla i po delší době relevantní s ohledem na ustanovení § 47 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Dechová zkouška ke zjištění alkoholu byla standardně provedena i u druhého účastníka dopravní nehody P.Š.. Protože se žalobce k dopravní nehodě nevyjádřil, svědek Š. se vyjádřil k násilnému chování žalobce vůči svojí osobě po zastavení vozidel a odjetí Řidiče Porsche 911 z místa nehody.

Rozhodnutím ze dne 10. 4. 2013 proto magistrát uznal žalobce vinným z popsaného jednání, kterým porušil § 4 písm. a), b), § 5 odst. 1 písm. f), § 18 odst. 2 písm. a), § 47 odst. 3 písm. f) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupky podle § 125c odst. 1, písm. d), i) č. 3, písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu magistrát uložil pokutu 30 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Při stanovení výše a druhu sankce magistrát vycházel v neprospěch obviněného ze závažnosti přestupků s přihlédnutím

k tomu, že jednání žalobce bylo v hrubém rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích s přihlédnutím k evidenční kartě žalobce, ze které vyplývá, že poslední zákaz činnosti řízení motorových vozidel by mu skončil ke dni 15. 5. 2012 a žalobce má 6 záznamů za porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Proto byla pokuta uložena v první polovině zákonné sazby a rovněž zákaz činnosti uložen v polovině zákonné sazby s tím, že je to dostačující ke zvýšení řidičské zodpovědnosti a kázně žalobce.

Žalobou napadeným rozhodnutím pak žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí pouze v označení ■■■, které žalobce řídil, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že i z vlastní praxe je známo, že standardním úkonem při šetření dopravních nehod je výzva k provedení dechové zkoušky. Magistrát vycházel ze svědeckých výpovědí policistů dopravního inspektorátu, kteří byli řádně poučeni, a nebyl zjištěn žádný důvod, proč by měli žalobce svou výpověď poškodit. V rámci plnění úkolů dle § 124 odst. 9 zákona o silničním provozu je policie k daným úkonům zmocněna, v rámci plnění těchto úkolů byl žalobce k provedení dechové zkoušky, tu jednoznačně odmítl. Na základě svědeckých výpovědí získal magistrát důkazy, na základě kterých byl žalobce uznán vinným ze spáchání daného přestupku a žalovaný se proto ztotožnil se závěrem o tom, že žalobce naplnil všechny znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Vypovídací hodnota výsledku dechové zkoušky mohla být hodnocena až poté, co by byl znám její výsledek. K námitce žalobce uplatněné v odvolání směřující do určení řidiče vozidla ■■■ žalovaný uvedl, že svědek Š. policistům jednoznačně popsal řidiče vozidla, se kterým došlo k dopravní nehodě a který z místa dopravní nehody odjel. Toto vozidlo bylo ustanoveno. Byl vypátrán žalobce jako vlastník vozidla, který se nacházel v jeho blízkosti a který popisem jednoznačně odpovídal popisu řidiče, proto byl policisty vyzván, aby se k dopravní nehodě vyjádřil. Toto však odmítl. Magistrát vyslechl mimo jiné svědka Š. a policistu L., který uvedl, že žalobce identifikoval jako řidiče vozidla v době dopravní nehody podle popisu oblečení a popisu osoby, které uvedl svědek Š. policistům. Žalobce se k okolnostem nehody odmítl vyjádřit. Závěr o spáchání dopravní nehody žalobcem nebyl vyvrácen, proto bylo rozhodnutí prvostupňového orgánu změněno pouze v uvedení registrační značky vozidla ■■■, které bylo chybné.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s..

K přezkoumání podané žaloby nařídil soud ústní jednání. K němu se žalobce omluvil, žádal, aby bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti. Žalovaný setrval na skutečnostech uvedených v napadeném rozhodnutí, plně odkázal na své písemné vyjádření k žalobě. Návrh žalobce na provedení důkazu jeho účastnickou výpověď soud zamítl, neboť to považoval v situaci, kdy se žalobce odmítl vyjadřovat v průběhu správního řízení, za nadbytečné. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, nežádal o jeho odročení, neuváděl přesně, k prokázání jakých skutečností má jeho účastnická výpověď směřovat. Po projednání věci při ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval tou částí žaloby, jež se týká doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Byť to žalobce výslovně nenamítá, okamžik doručení rozhodnutí žalovaného, a v důsledku toho i okamžik nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, je totiž určující pro posouzení případného zániku odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož musí být přestupek projednán, a to pravomocně, ve lhůtě 1 roku od jeho spáchání (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010-98, též ze dne 21. 12. 2010, č. j. 9 As 89/2010-91, všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz). Přitom k prekluzi práva správních orgánů potrestat přestupek, a tedy k zániku odpovědnosti pachatele za přestupek, přihlíží soud z úřední povinnosti.

V souzeném případě soud ze správního spisu ověřil, že žalovaný rozhodnutí ze dne 3. 7. 2013 doručoval přímo žalobci (soud ponechává stranou hodnocení vypovězení plné moci k zastupování právnímu zástupci, jež žalobce opět zastupuje před správním soudem, po předložení věci žalovanému jako odvolacímu orgánu na sklonku prekluzivní lhůty), a to na adresu ■■■■, v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu, tedy na ověřenou adresu evidovanou v informačním systému obyvatel, čemuž se žalobce ostatně nebrání.

Z doručky připojené k rozhodnutí žalovaného pak plyne, že žalobce nebyl dne 9. 7. 2013 při doručování zastižen, v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu mu bylo do schránky vhozeno oznámení o neúspěšném doručení zásilky s výzvou k vyzvednutí zásilky a poučením, že zásilka je k vyzvednutí připravena od 10. 7. 2012. Protože si žalobce doručovanou písemnost ve lhůtě 10 dnů nevyzvedl, doručující provozovatel poštovní služby následně učinil v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu pokus o vhození písemnosti do domovní schránky žalobce dne 23. 7. 2013. Tento pokus byl však neúspěšný, nebyla nalezena, resp. označena domovní schránka, a písemnost byla proto vrácena žalovanému. Podle § 24 odst. 1 správního řádu nastoupila fikce doručení rozhodnutí žalovaného posledním dnem 10 denní lhůty ode dne, kdy byla písemnost žalobci připravena k vyzvednutí, tj. následující pondělí 22. 7. 2013, neboť fikce doručení písemnosti je spojena s marným uplynutím lhůty 10 dnů, nikoliv s vhozením písemnosti do schránky nebo na jiném vhodném místě. Fikce doručení rovněž nevyžaduje, aby se osoba na dané adrese zdržovala. Brání-li se žalobce tím, že příslušnou výzvu nedostal, je jeho tvrzení vyvráceno údajem potvrzeným doručující osobou na doručence, jež stvrzoval zanechání výzvy k vyzvednutí doručované písemnosti s příslušným poučením na uvedené adrese. Bez povšimnutí nelze nechat ani následné úspěšné zanechání výzvy k vyzvednutí zásilky a vhození stejnopisu rozhodnutí s vyznačenou doložkou právní moci do schránky žalobce na stejné adrese o 2 týdny později. I z tohoto pohledu se jeví tvrzení žalobce o tom, že výzvu k vyzvednutí zásilky zanechanou mu doručující osobou dne 9. 7. 2013 nedostal, jako účelové.

Namítá-li žalobce, že byl v době od 8., resp. 5. do 22. 7. 2013 na dovolené, soud ve shodě se žalovaným uvádí, že žalobce měl možnost podle § 24 odst. 2 správního řádu prokázat, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, a za podmínek § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Této možnosti však žalobce nevyužil, nemůže teprve před soudem s úspěchem vznášet skutečnosti, které mohl dle shora citovaných ustanovení uplatnit u žalovaného. Chtěl-li žalobce svým

výslechem prokazovat před soudem právě tyto skutečnosti, soud toto odmítl právě s ohledem na možnost zakotvenou v cit. ustanovení správního řádu.

Lze tedy uzavřít tím, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí dne 22. 7. 2013, a tedy v prekluzivní lhůtě 1 roku od jeho spáchání dne 2. 8. 2012 v souladu s § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

Pokud byl žalobci pro jeho informovanost (nikoli do vlastních rukou) následně doručen také stejnopis rozhodnutí žalovaného s vyznačenou doložkou právní moci, žalovaný tímto postupem nijak žalobce na jeho právech nezkrátil, ovšem tento postup nemá vliv na to, že správní řízení o přestupku bylo pravomocně ukončeno ke dni 22. 7. 2013. Žalobní námitky uplatněné ve vztahu k doručování rozhodnutí žalovaného neshledal soud opodstatněnými.

Dále žalobce rozporoval, že by byl příslušníky policie vyzván k dechové zkoušce. Ani v tomto směru soud neshledal, že by magistrát a žalovaný rozhodovali na základě nedostatečně zjištěného stavu věci.

Ze shodných svědeckých výpovědí prap. L. a prap. H. učiněných při ústním jednání dne 11. 2. 2013, kteří byli řádně poučeni o trestních následcích nepravdivé svědecké výpovědi, a u nichž v průběhu správního řízení nevyplynul žádný důvod, pro který by měli postupovat proti žalobci neprofesionálně, nestranně či dokonce účelově, je nutno mít za prokázané, že žalobce k provedení dechové zkoušky vyzván byl. Prap. L. a prap. H. zcela shodně popsali, že žalobce byl vyzván k dechové zkoušce ke zjištění alkoholu, rovněž jej poučili o následcích nepodrobení se tomuto úkonu. Oba policisté shodně vypověděli, že žalobce se telefonicky radil s právníkem, jemuž četl poučení, které mu k povinnosti podrobit se dechové zkoušce na alkohol vytiskli, po poradě s právníkem poučení odmítl podepsat a odmítl se dále k věci vyjadřovat. Vyvrací-li žalobce tyto provedené důkazy poukazem na svůj podpis na záznamu o provedeném šetření, který mu měl být předložen současně, soud k tomu poznamenává, že ve správním spisu se taková listina nenachází. Úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 2. 8. 2012, evid. č. KRPL-990-5/DNLI-2012-RL, shodně jako poučení dle příslušných ustanovení zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, a zákona o silničním provozu, ze dne 2. 8. 2012, evid. č. KRPL-990-3/DNLI-2012-RL, žalobcem podepsáno nebylo. Skutkové zjištění o uskutečnění výzvy k podrobení se dechové zkoušce na alkohol a jejím následném odmítnutí žalobcem bylo ze strany správních orgánů řádně podloženo obsahem správního spisu.

Důvodnou pak není ani námitka ve vztahu k nesprávnému vyhodnocení vypovídací schopnosti dechové zkoušky správním orgánem. Tuto námitku žalobce vznášel již v odvolání, žalovaný se s ní řádně vypořádal na str. 3 svého rozhodnutí a soud se s jeho názorem plně ztotožňuje. Vypovídací hodnotu orientační dechové zkoušky provedené dle zákona o silničním provozu ve spojení s příslušnými ustanoveními zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících předpisů, a zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, by bylo možné hodnotit, pokud by byla provedena, což se v daném případě nestalo. Jestliže žalobce poukazuje na skutečnost, že lze ovlivnit hladinu alkoholu v krvi negativně, lze ve shodě s konstatováním magistrátu v prvostupňovém rozhodnutí poukázat povinnost řidiče, který měl účast na dopravní nehodě, *zdržet se požití alkoholického nápoje a jiných*

návykových látek po nehodě po dobu, do kdy by to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy požil alkoholický nápoj nebo návykovou látku, vždy však do doby příjezdu policisty v případě, že jsou účastníci nehody povinni ohlásit nehodu policistovi podle [odstavců 4 a 5](#), v souladu s § 47 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.

Správní orgány pak měly dostatečně prokázat, že to byl právě žalobce, kdo vozidlo v době nehody řídil ■■■.

V průběhu správního řízení se žalobce k nehodovému ději odmítl vyjádřit, a to jak dne 2. 8. 2012, kdy byl nalezen na svém pozemku v ■■■ v blízkosti vozidla ■■■ hlídkou OOP Vesec, tak při ústních jednáních konaných magistrátem. Teprve v odvolání žalobce uvedl, že odmítl k věci vypovídat s ohledem na osobu blízkou. K tomu soud uvádí, že uplatnění práva neobviňovat sebe nebo osoby sobě blízké je v řízení o přestupcích přiměřenou aplikací ústavního práva dle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Nicméně využití tohoto práva nemůže směřovat k tomu, aby se obviněný z přestupku mohl zříci své odpovědnosti za spáchaný přestupek pouhým odkazem na možné ohrožení osoby blízké. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 As 3/2004—70, publ. ve Sb. NSS č. 309/2004, „*Ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích ovšem nesporně nemůže sloužit k tomu, aby se kterákoliv osoba mohla zříci své odpovědnosti za spáchaný přestupek tam, kde není dostupné přímé svědectví či přímý důkaz, a to pouhým odkazem na to, že přestupek spáchal někdo jiný, bez další specifikace této osoby s poukazem, že se jedná o osobu blízkou. Za takové situace jistě nemůže být osoba přenášející odpovědnost na jinou osobu nucena k identifikaci této jiné osoby, musí být ovšem připravena na fakt, že přestupkový orgán může vycházet z ostatních důkazů a bude hodnotit, zda tyto důkazy jsou samy o sobě dostatečně průkazné k identifikaci pachatele přestupku. Jinak řečeno, zda z ostatních provedených důkazů lze dospět k ucelenému důkaznímu řetězci, z něhož bude možno dovodit odpovědnost konkrétní osoby.*“.

S ohledem na shora uvedené soud hodnotil, zda důkazy, jež byly v řízení správními orgány hodnoceny, byly dostatečné a sloužily k identifikaci žalobce jako druhého účastníka dopravní nehody – střetu s vozidlem ■■■. Ve shodě se správními orgány dospěl soud k závěru, že žalobce byl jako pachatel přestupku dle § 125c odst. 2 bod 3, písm. k) zákona o silničním provozu identifikován dostatečně.

Oznámením policie o spáchaných přestupcích, protokolem o nehodě v silničním provozu ze dne 2. 8. 2012 a výpovědí svědka P.Š. bylo prokázáno, že vozidlo ■■■, RZ 4A7 0911, se popsáné dopravní nehody účastnilo. Žalobce byl zjištěn jako jeho majitel a policisty následně (byť s odstupem několika hodin od nehody, která se stala těsně po 14 hod.) nalezen u tohoto vozidla. Svědek D.Z. ale vypověděl, že žalobce se na svém pozemku, kde byl policisty zastížen, nacházel přibližně od 15 hod. Podle výpovědi prap. L. byl žalobce nervózní, k věci se odmítl vyjadřovat, odmítl se podrobit dechové zkoušce na alkohol. Vlastnictví předmětného vozidla, přítomnost žalobce u vozidla po nehodě na pozemku žalobce, společně s jeho nervózním počínáním a odmítnutím se k nehodě vyjádřit, a rovněž neposkytnutím součinnosti policistům s provedením orientační dechové zkoušky na alkohol, společně s absencí důkazů proti jiné osobě jako pachateli zmíněných přestupků, směřují k určení právě žalobce jako nejpravděpodobnějšího pachatele. K tomu přistupuje jednoznačná identifikace žalobce prap. L. a prap. H. jako osoby, která vzezřením a oblečením (včetně jeho

konkretizace i s časovým odstupem ústního jednání konaného dne 11. 2. 2013 od nehody) odpovídá řidiči ■■■, jak jej popsal druhý účastník dopravní nehody svědek P.Š..

Jak již soud uvedl, žalobci nelze nijak vytýkat, že se k nehodě nevyjádřil, nelze po něm požadovat, aby se aktivně bránil a označoval skutečnosti a důkazy ke své nevině. Nicméně pokud v situaci, kdy důkazy v přestupkovém řízení provedené směřují k identifikaci vozidla žalobce jako vozidla, které se nepochybně střetlo s jiným vozidlem a jehož řidič se dopustil jednání v rozporu se zákonem o silničním provozu, žalobce na svou obranu rezignoval a nenabídl věrohodná, ověřitelná tvrzení, která by směřovala k určení jiné osoby jako druhého účastníka popsané nehody, postupovaly správní orgány zcela logicky a na základě nepřímých důkazů, které jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu, ukazují na žalobce jako pachatele skutku, dospěly k závěru, že to musel být právě žalobce, kdo předmětné vozidlo v době dopravní nehody dne 2. 8. 2012 krátce po 14 hod. v daném místě řídil.

Ze všech uvedených důvodů dospěl k závěru, že správní orgány v přestupkovém řízení postupovaly v souladu se zákonem, vycházely z dostatečně zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jejich závěry mají oporu v provedeném dokazování a obsahu správního spisu. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s..

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 30. ledna 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně